

Имām Ебӯ Джа‘фер ет-Тaҳāвӣ

Ислямската вяра

(ел-‘Ақйде ет-Тaҳāвиййе)

2008

Въведение

В името на Аллāх, Всемилостивия, Милосърдния!

Имām Ебӯ Джа‘фер Аҳмед ибн Муҳаммед ибн Селāме, известен като имām ет-Тахāвӣ, е един от най-бележитите учени на ислямския свят в науките *ҳадӣс* и *фиқх* [ислямско право]. Той е живял в период (239-321г. по хиджрӣ), когато са преподавали много от последователите на четиримата велики имāми – Ебӯ Ханӣфе, еш-Шāфи‘ӣ, Мāлик и Аҳмед ибн Ханбел. Това е бил периодът на разцвета на науките *ҳадӣс* и *фиқх* и имām ет-Тахāвӣ е учил при много от авторитетните учени на своето време.

Настоящата книга е най-широко приеманата и одобрявана работа, представяща вярата и убеждението на мюсюлманите. Има единодушие между сподвижниците, техните наследници и водещите учени като имām Ебӯ Ханӣфе, имām Ебӯ Юсуф, имām Муҳаммед, имām еш-Шāфи‘ӣ, имām Мāлик и имām Аҳмед ибн Ханбел относно догмите, изредени в тази книга. Тези догми водят началото си от Свещения Қур’āн и достоверните *ҳадӣси* на Пророка (сәллеллāху ‘алейхи вселлем) – безспорните първоизточници на Ислāма.

Ислямската вяра

В името на Аллāх, Всемиловичия, Милосърдния!

Хвала на Аллāх, Господаря на световете!

Великият учен Худжет-ул-Ислям Ебӯ Джа‘фер ел-Веррāқ ет-Тахāвӣ ел-Мисрӣ (раҳимехуллāх) казва: Това е изложение на вярата на *Ехл ес-сунна вел джемā ‘а*, както тя е обяснена от правовете на тази религия Ебӯ Ханӣфе ен-Ну‘мāн ибн Сāбит ел-Кӯфӣ, Ебӯ Юсуф Я‘қӯб ибн Ибрāхӣм ел-Енсарӣ и Ебӯ ‘Абдуллāх Мухаммед ибн ел-Хасен еш-Шейбāнӣ (ридвāнуллāхи ‘алейхим еджме‘йн), и на онова, в което са вярвали относно основите на религията и вярата в Господаря на световете.

1. Ние казваме относно *ет-тевхїд* [единството на Аллāх; единобожието], вярвайки с помощта на Аллāх: Аллāх е един, няма Той съдружник.
2. Няма нищо подобно Нему.
3. Нищо не може да го съкруши.
4. Няма друг бог, освен Него.
5. Той е вечен - няма начало и няма край.
6. Никога не ще погине или достигне до краен предел.
7. Нищо не става, освен каквото Той пожелае.
8. Няма въображение, което да може да си го представи, и няма разум, който да може да го разбере.
9. Той не прилича на творенията.
10. Той е Живия, Който никога не умира, и Вездесъщия, Който никога не Го обзема сън.
11. Той е Твореца, Който няма нужда [от Своето творение], и Той е Даващия препитание без това да е трудно за Него.

12. Той е Умъртвяващия без страх и Съживяващия без затруднение.

13. Съществувал е вечно със Своите качества и сътворението не е добавило нищо към тях, което Той вече да е нямал. Както е бил със Своите качества във вечността, така ще продължи да бъде с тях и до безкрая.

14. Той се нарича *ел-Халиќ* [Сътворителя, Твореца] не само след сътворяването на творенията, нито пък се нарича *ел-Бāри* [Създателя, Изкусния] едва след слагане началото на тяхното съществуване.

15. Той винаги е бил Господаря, дори когато е нямало нищо, на което да е господар, и винаги е бил Сътворителя, дори когато е нямало творение.

16. По същия начин Той се нарича *Муħий ел-мевтā* [Съживяващия мъртвите] преди още да е съживил някого и се е наричал *ел-Халиќ* [Сътворителя] преди още да ги е бил сътворил.

17. Това е, защото Той за всяко нещо има сила, всичко се нуждае от Него, всичко е лесно за Него, а Той не се нуждае от нищо. **„Няма нищо подобно Нему, Той е Всечуващият, Всевиждащият.”** [еш-Шūrā 42:11]

18. Той е сътворил създанията със Своето [безкрайно] знание.

19. И е определил съдбите им.

20. И е отредил за тях определен живот.

21. Нищо не е било скрито от Него преди да ги сътвори и Той е знаел вечно всичко онова, което те ще вършат.

22. Наредил им е да му се покорят и им е забранил да не му се подчиняват.

23. Всичко се случва съгласно Неговата воля и Неговото предопределение. Неговата воля е изпълнена и волята на рабите не

може да се противопостави на Неговата. Каквото Той пожелае за тях, се случва, и каквото Той не желае, не се случва.

24. Той напътва, когото пожелае, закриля го и го пази, заради Своето великодушие, и Той заблуждава, когото пожелае, унижава го и го измъчва, заради Своята справедливост.

25. Всички са подвластни на Неговата воля независимо дали чрез Неговото великодушие или чрез Неговата справедливост.

26. Той е над това да му бъдат приписвани съперници или равни Нему.

27. Никой не може да избяга от Неговата промисъл, да отмени Негова заповед или да овладее Негово дело.

28. Ние вярваме във всичко това и сме убедени, че всичко се случва чрез Него.

29. И [вярваме,] че Мухаммед (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем) е Неговият най-възвишен раб, избран пророк и любим пратеник.

30. И че той е последният от пророците, водачът на богобоязливите, най-почитаният от пратениците и любимецът на Господаря на световите.

31. Всяко твърдение за пророчество след Мухаммед (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем) е лъжа и отклонение.

32. Той е изпратеният на всички джинове и хора с истина и напътствие, със светлина и просвещение.

33. И наистина Қур’анът е словото на Аллāх . Той е изпратен от Него без да може да се обясни как. Той го е низпослал на Своя пратеник като откровение. Вярващите го приемат като безусловна истина и вярват, че той наистина е словото на Всевишния Аллāх. Той не е сътворен както словото на хората. Който го чуе и каже, че това е слово на човек, става неверник. Аллāх го предупреждава, порицава и заплашва с Огъня, когато казва Всевишния: „**Ще го пека аз в Преизподнята.**” [ел-Муддессир 74:26] Когато Аллāх заплашва с Огъня

онези, които казват: „Това е само хорска реч.” [ел-Муддессир 74:25], ние знаем и вярваме, че това е словото на Създателя на човечеството, и че то е напълно различно от словото на хората.

34. Който припише на Аллāх човешко качество, става неверник. Онзи, който осъзнае това, трябва да обърне внимание и да се въздържа от изричане на думи, каквито неверниците изричат, и да знае, че Той и Неговите качества не са като човешките.

35. Виждането на Аллāх от обитателите на Дженнета е истина, без това виждане да бъде всеобхватно и без да се знае как ще се осъществи, тъй като е казано в Книгата на Господаря ни: „Едни лица в този Ден ще възсият, към своя Господар ще гледат.” [ел-Қийāме 75:22-23] Обяснението на това е, каквото Всевишния Аллāх е възнамерявал и знаел. Всичко, което е стигнало до нас от достоверни хадїси на Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем) относно това, е така както той го е казал и означава, каквото той е възнамерявал. Ние не се ровим, опитвайки се да тълкуваме според нашите мнения и представи. Никой не е сигурен в религията си, освен онзи, който се е покорил изцяло на Аллāх, Всемогъщия и Всеславния, и на Неговия Пратеник (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем) и е оставил знанието за неясните неща на онзи, който ги знае.

36. Вярата на никого не е сигурна, освен ако не се гради върху покорство и подчинение. Онзи, който иска да знае неща, които са отвъд възможностите му, и чийто разум не е задоволен с покорство, ще остане лишен от чистия *тевхїд* [единобожие], истинското знание и правилната вяра и ще се лута между неверието и вярата, потвърждаването и отричането, приемането и отхвърлянето; ще бъде несигурен и объркан, отклонен и съмняващ се, бидейки нито покорен вярващ, нито отричащ вероотстъпник.

37. Вярата във „виждането на Аллāх от обитателите на Дженнета” на онзи, който си представя как ще стане това и дава

обяснения според своите разбирания, е неправилна, защото тълкуването на това „виждане“, а и на всяко нещо, което е свързано с тънкостите в областта на господството, е чрез избягване на това тълкувание и строго придържане към покорството, и това е религията на мюсюлманите. Онзи, който не се пази от *ен-нефй* [отричане на качествата на Аллāх] и от *ет-тешбйх* [оприличаване на качествата на Аллāх на нещо сътворено], без съмнение се е отклонил и е изгубил правилната вяра в Аллāх, защото единствено на нашия Господар, Всемогъщия и Всеславния, могат да бъдат приписвани качествата единосъщност, пълна неповторимост и това, че нито едно творение по никакъв начин не Го наподобява.

38. Той е над това да има граници или предели, да има части, органи или крайници, нито пък да е обграден от шестте посоки, както всичко сътворено е обградено.

39. *Ел-Ми'рāдж* [въздигането в небесата] е истина. Пророка (ṣаллеллāху 'aleyхи веселлем) е бил взет през нощта и въздигнат тълмом, бидейки буден, в небесата, до висини, каквито Аллāх е пожелал. Аллāх го облагородил, с каквото го облагородил, и му разкрил, каквото му разкрил, и „сърцето му не го излъга за онова, което видя.“ [ен-Неджм 53:11] Аллāх го благословил и с мир го дарил, както на този свят, така и на отвъдния.

40. *Ел-Хавд* [басейнът], който Всевишния Аллāх му е дарил, за да напои жадните от неговата общност [в Съдния ден], е истина.

41. *Еш-Шефā'a* [застъпничеството], което е отредено за неговите последователи, е истина, както е потвърдено от достоверните ҳадйси.

42. *Ел-Мйсāк* [свидетелството, че няма друг бог освен Аллāх], което Всевишния Аллāх е получил от Āдем и неговото потомство, е истина.

43. Всевишния Аллāх вечно е знаел, преди съществуването на времето, точния брой на онези, които ще влязат в Дженнета, и точния

брой на онези, които ще влязат в Джехеннема. Този брой нито ще бъде увеличен, нито намален.

44. Същото се отнася и за всички дела на хората, които се вършат от тях точно, както Аллāх е знаел, че ще се вършат. Всеки е улеснен за това, за което е създаден. Последните дела, с които завърша нечий живот, определят неговата съдба. Онези, които са честити, са честити, заради провидението на Аллāх, и онези, които са нещастни, са нещастни, пак заради провидението на Аллāх.

45. Точната същност на отредената от Всевишния Аллāх съдба не се знае от творенията. Нито приближен ангел, нито пророк, изпратен с откровение, е бил удостоен с това знание. Ровенето и задълбочаването в съдбата водят само до объркване, лишение и непокорност. Човек трябва да бъде крайно предпазлив относно размишленията по този въпрос и да не позволява да се породят съмнения у него, защото Всевишния Аллāх е скрил знанието за съдбата от Своите творения и им е забранил да се опитват да я разгадаят, тъй като Всевишния Аллāх казва в Своята Книга: „**Не Той ще бъде питан какво върши, а те ще бъдат питани.**” [ел-Енбийā': 21:23] Затова който попита: „Защо Аллāх е направил това?“, е отхвърлил закон от Книгата, а който отхвърли закон от Книгата, става неверник.

46. Това са нещата, които приближените на Всевишния Аллāх с просветени сърца трябва да знаят, и определяне на степента на онези, твърдо дарени със знание. Защото има два вида знание: знание, което е достъпно за творенията, и знание, което не е достъпно за творенията. Отричането на знанието, което е достъпно, е неверие, и претендирането за знание, което е недостъпно, е неверие. Вярата може да бъде непоколебима само когато достъпното знание се приема, а недостъпното знание не се търси.

47. Ние вярваме в *ел-Левх* [съхранявания скрижал, в който е записано онова, което се е случило, случва се и ще се случи] и *ел-Калем* [писалката, калема] и във всичко, написано в него. И дори ако всички творения се съберат, за да предотвратят осъществяването на нещо, което Всевишния Аллāх е записал, те не ще успеят. И дори ако всички творения се съберат, за да накарат нещо да се случи, което Всевишния Аллāх не е записал, те не ще успеят. Калемът е изсъхнал, написвайки всичко, което ще се случи до Съдния ден. Каквото рабът е изпуснал, никога е нямало да го получи, и каквото е получил, никога е нямало да го изпусне.

48. Необходимо е рабът да знае, че Аллāх вечно е знаел всичко онова, което ще се случи с Неговото творение, и е предопределил това с подробна и окончателна съдба. Няма творение на небесата или на земята, което да може да противоречи на нея, да добавя към нея или да заличава от нея, нито да я променя, намалява или увеличава по някакъв начин. Това е от основите на вярата и от основите на знанието, необходимо за признаването на *ет-тевхїд* [единството] на Всевишния Аллāх и на Неговото господство, тъй като Всевишния казва в Своята Книга: **„И е сътворил всяко нещо, и го е премерил с точна мяра.”** [ел-Фурқāн 25:2] И казва Всевишният: **„Повелята на Аллāх е предопределена съдба.”** [ел-Ехзāб 33:38] Тежко на онзи, който тръгне срещу Всевишния Аллāх, засягайки съдбата, и който с болно сърце започне да се рови в нея. В своя измамен опит да разкрие неведомото, той търси тайна, която никога не ще бъде разгадана, и свършва в заблуда, говорейки измислици и вършейки зло.

49. *Ел-‘Арш* [букв. „тронът”; това е най-голямото творение на Аллāх, чиято същност знае само Той] и *ел-Курсї* [букв. „престолът”, но само Аллāх знае истинското значение на тази дума] са истина.

50. Той е независим от *ел-‘Арш* и от онова, което е под него.

51. Той обхваща всяко нещо и го превъзхожда, а каквото Той е сътворил, е неспособно да Го обхване.

52. И ние казваме с вяра, одобрение и покорство, че Аллāх е взел Ибрāхїм за близък приятел и е говорил пряко на Мўсā.

53. И вярваме в ангелите, и в пророците, и в книгите, низпослани на пратениците, и свидетелстваме, че всички те са следвали явната истина.

54. Ние наричаме *Ехл ел-Қибле* [хората, които се обръщат към *қибле*, т.е. към джамията „ел-Харāм” в Мека, по време на намāз] мюсюлмани и вярващи, докато те признават низпосланото на Пророка (ﷺ) и приемат за истина всичко, което той е казал и известил.

55. Ние не се впускаме в празнословие относно Аллāх, нито без знание обсъждаме религията на Аллāх.

56. И не спорим относно Қур’āна и свидетелстваме, че той е словото на Господаря на световите, което Доверения дух [Джибрїл] низпослал и научил на него най-почитания от пратениците – Мухаммед (ﷺ). Той е словото на Всевишния Аллāх и словото на никое творение не може да се сравнява с Неговото. Ние не казваме, че то е било сътворено, нито противоречим на мнозинството от мюсюлманите по този въпрос.

57. Ние не обвиняваме в неверие някого от *Ехл ел-Қибле*, заради извършено от него грешно дело, стига да не го е приемал за позволено.

58. Нито казваме, че греховете нямат вредно въздействие върху вярата на онзи, който ги върши.

59. Ние се надяваме, че Аллāх ще опрости благочестивите вярващи и ще ги въведе в Дженнета, заради Своята милост, но не можем да бъдем сигурни в това, и не можем да свидетелстваме, че те

ще бъдат в Дженнета със сигурност. Молим опрощение за онези, които вършат грехове, страхуваме се, но не губим надежда за тях.

60. *И ел-емн* [увереността, че човек няма да бъде наказан от Аллāх], и *ел-ийās* [отчаянието, изгубването на надежда за милостта на Аллāх] водят до излизане от лоното на Исляма, но пътят на истината за *Ехл ел-Қибле* лежи между тях двете.

61. Рабът не излиза от вярата, освен ако не спре да вярва в онова, което го е довело до нея.

62. Вярата се състои от потвърждаване с езика и приемане със сърцето.

63. И всички достоверни предания от Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘aleyхи веселлем) относно шерї‘ата и тълкуването [на Қур‘āна и Исляма] са истина.

64. Вярата е една и в основата си е еднаква за всички. Превъзходството на едни вярващи над други се дължи на по-голямата им богобоязливост, на отхвърлянето на страстите им и на придържането им към най-харесваното [от Аллāх].

65. Всички вярващи са *евлийā’* [предани приближени] на Всемилоствивия, но най-достойните при Аллāх са онези, които са най-покорни и най-строго следват Қур‘āна.

66. Вярата се състои от вяра в Аллāх, в Неговите ангели, в Неговите книги, в Неговите пратеници, в Съдния ден и в съдбата, с доброто и лошото в нея, със сладкото и горчивото в нея, и че всичко е от Аллāх.

67. Ние вярваме във всичко това. Не правим разлика между Неговите пратеници и приемаме за истина всичко онова, което те са известили.

68. Онези от общността на Мухаммед (ṣаллеллāху ‘aleyхи веселлем), които са извършили големи грехове, ще бъдат в Огъня, но не завинаги, ако са умрели като единобожци и са се завърнали при

Аллāх като вярващи, дори да не са се покаяли. Те ще бъдат подвластни на Неговата воля и присъда. Ако Той пожелае, ще ги опрости и помилва, заради Своето великодушие, както казва Всемогъщия и Всеславния в Своята Книга: „Аллāх не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае.” [ен-Нисā’ 4:116] И ако Той пожелае, ще ги накаже в Огъня, заради Своята справедливост, след това ще ги изкара оттам чрез Своята милост и заради застъпничеството на онези, които са били покорни Нему, и ще ги изпрати в Дженнета. Това е, защото Всевишния Аллāх е Покровител на онези, които Го признават, и Той не се отнася с тях нито на този свят, нито на другия, както се отнася с онези, които Го отричат и които са лишени от Неговото напътствие и не са успели да се сдобият с Неговото покровителство. О, Аллāх, Покровителю на Ислāма и неговите последователи, направи ни твърди в Ислāма до деня, в който Те срещнем!

69. Ние приемаме да кланяме намāз зад всеки от *Ехл ел-Қибле*, без значение дали е праведник или грешник, и да кланяме [дженāзе] за онзи от тях, който е умрял.

70. Ние не заявяваме категорично, че някой от тях ще отиде в Дженнета или Джехеннема, и не обвиняваме никого от тях в *куфр* [неверие], *ширк* [съдружаване с Аллāх] или *нифāк* [двуличие], освен ако не показват това открито. Оставяме тайните им на Всевишния Аллāх.

71. Ние не одобряваме убийството на някого от общността на Мухаммед (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем), освен на онзи, на когото това е наложено от шерī‘ата.

72. Ние не признаваме бунта срещу нашия водач или срещу онези, отговорни за нашите дела, дори ако са несправедливи, нито им желаем злото, нито отказваме да им се подчиним. Ние смятаме, че послушанието пред тях е част от послушанието пред Аллāх,

Всемогъщия и Всеславния, и е задължително, освен ако те не заповядват вършенето на грехове. Молим Аллāх да ги дари с напътствие и опрощение!

73. Ние следваме суннета и *ел-джемā'а* [мнозинството от мюсюлманската общност] и отбягваме отклоненията, разногласията и разделенията.

74. Обичаме хората на справедливостта и заслужаващите доверие и мразим хората на коварството и жестокостта.

75. Когато нашето знание за нещо е съмнително, ние казваме: Аллāх знае най-добре.

76. Ние одобряваме правенето на *ел-месх* [бърсане с мокра ръка] върху кожени чорапи [при абдест], независимо дали по време на пътуване или не, тъй като това е предадено от *хадис*ите.

77. *Ел-хадж* [поклонението в Мека] и *ел-джихād* [свещената борба по пътя на Аллāх] под ръководството на онези, които са отговорни за мюсюлманите, независимо дали са праведници или грешници, са постоянни задължения, докато дойде Часът. Нищо не може да ги преустанови или оспори.

78. Ние вярваме в *ел-Кирām ел-Кятибйн* [двата ангела, записващи всяка наша дума или дело], които Аллāх е определил за наши пазители.

79. Вярваме и в Ангела на смъртта, на когото е възложено да взима душите на всяко живо същество.

80. И [вярваме] в наказанието в гроба на онези, които го заслужават, и в питането им от [ангелите] Мункер и Некйр относно техния господар, тяхната религия и техния пророк, тъй като това е предадено от Пратеника на Аллāх (*саллеллāху 'алеихи веселлем*) и сподвижниците (*ридвāнуллāхи 'алеихим*).

81. Гробът е или градина от градините на Дженнета, или яма от ямите на Джахеннема.

82. Ние вярваме в съживяването [след смъртта], в отговорността за нашите дела в Съдния ден, в *ел-‘ард* [представянето на нашите дела], в *ел-хисāб* [равносметката], в *қирā’ет ел-китāб* [четенето на книгата с делата], в наградата и в наказанието, в *ес-сирāт* [моста над Джехеннема] и в *ел-мйзāн* [везните, с които ще бъдат теглени делата].

83. И Дженнетът, и Джехеннемът са сътворени и никога няма да изчезнат. Всевишния Аллāх ги е сътворил преди другите творения, след това е сътворил и обитатели за тях. Когато Той пожелае, вкарва в Дженнета, заради Своето великодушие, и когато Той пожелае вкарва в Джехеннема, заради Своята справедливост. Всеки постъпва в съответствие с онова, което му е предопределено, и се е запътил към онова, за което е сътворен.

84. И доброто, и злото са предопределени за рабите.

85. Способността, която се дължи на *ет-тевфйк* [съдействието и помощта на Аллāх], прави осъществяването на дадено действие сигурно. Тази способност не може да бъде приписвана на творенията и е неделима част от действието. А способността за извършване на нещо, която се дължи на притежанието на здраве, средства и възможност, предшества действието. Това е способността, за която говори Всевишния: „Аллāх възлага на всяка душа само според силите й” [ел-Беқара 2:286]

86. Действията на рабите са творение на Аллāх, което те са придобили.

87. Всевишния Аллāх е възложил на рабите само онова, за което са способни, и рабите са способни само за онова, което Аллāх им е възложил. Това е тълкуванието на *ля хавле веля қуввете илля биллях* [няма сила и няма мощ, освен чрез Аллāх]. Ние добавяме към това, че никой няма сила и хитрост да избяга от неподчинение пред Аллāх, освен чрез помощта на Аллāх, и че никой няма сила да бъде в

покорство пред Аллāх и да остане постоянен в това, освен чрез помощта на Аллāх.

88. Всичко се случва в съответствие с волята на Всевишния Аллāх, Неговото знание, Неговата промисъл и Неговото предопределение. Неговата воля подчинява всички други воли и Неговата промисъл подчинява всички други замисли. Той върши, каквото пожелае, и никога не е угнетител. Той е над злото и над несправедливостта, и Той е чист от несъвършенството и недостатъците. **„Не Той ще бъде питан какво върши, а те ще бъдат питани”** [ел-Енбийā’ 21:23]

89. Мъртвите имат полза, когато живите се молят и дават милостиня за тях.

90. Всевишния Аллāх отговаря на молитвите и задоволява нуждите.

91. Аллāх владее всичко и нищо не може да владее Него. Нищо не е независимо от Всевишния Аллāх, дори мигването на око, и който смята, че е независим от Аллāх, дори за мигването на око, е попаднал в неверие и е станал от губещите.

92. Аллāх може да бъде гневен или доволен, но не по същия начин както творенията.

93. Ние обичаме сподвижниците на Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем), но не прекаляваме в любовта си към някого от тях, нито отказваме да признаем някого от тях. Мразим онзи, който ги мрази и говори лошо за тях, и не ги споменаваме, освен с добро. Любовта към тях е част от религията, вярата и набожността, докато омразата към тях е неверие, двуличие и непокорност.

94. Ние потвърждаваме, че след смъртта на Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘алейхи веселлем) халифатът е бил поет първо от Ебӯ Бекр ес-Ṣиддīқ (радийеллāху ‘анх), доказвайки добродетелите и превъзходството му над останалите мюсюлмани, после от ‘Умер ибн

ел-Хаттāб (радийеллāху ‘анх), после от ‘Усмāн (радийеллāху ‘анх) и после от ‘Алй ибн Ебӯ Тāлиб (радийеллāху ‘анх). Това са *ел-Хулефā’ ер-рāшидӯн* [четиримата праведни халифи] и почтени водачи.

95. Ние свидетелстваме, че десетимата, които са посочени от Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘aleyхи веселлем) и на които им е обещан Дженнета [приживе], ще бъдат в Дженнета, тъй като Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘aleyхи веселлем), чиито думи са истина, е свидетелствал за това. Това са: Ебӯ Бекр, ‘Умер, ‘Усмāн, ‘Алй, Талха, ез-Зубейр, Са‘д, Се‘йд, ‘Абдурраҳмāн ибн ‘Авф и Ебӯ ‘Убейде ибн ел-Джеррāх, който бил наречен Доверения на тази общност (радийеллāху ‘анхум еджме‘йн).

96. Онзи, който говори добро за сподвижниците на Пратеника на Аллāх (ṣаллеллāху ‘aleyхи веселлем), за неговите чисти съпруги и за неговото почтено потомство, е предпазен от двуличие.

97. Нито ранните учени, нито онези, които следвали техните стъпки - хората на добродетелта, разказвачите на хадйси, правоведите или изследователите, не трябва да бъдат споменавани, освен по най-добър начин. А който говори лошо за тях, не е на прав път.

98. Ние не предпочитаме някой от *ел-евлийа’* [приближените на Аллāх, достигнали високи нива във вярата; светците] пред някой от пророците (‘aleyхимусселйāм), а казваме, че един пророк е по-добър от всички тях, взети заедно.

99. Ние вярваме в предаденото от достоверните източници относно техните *керāмāt* [чудесата, които *ел-евлийā’* вършат, ако Аллāх пожелае].

100. Ние вярваме в признаците на Часа като появата на ед-Деджāл, слизането на ‘Йсā ибн Мерйем (‘aleyхисселйāм) от небесата, и вярваме, че слънцето ще изгрее оттам, откъдето залязва, и в излизането на Дāббет-ул-Ерд от мястото му.

101. Ние не приемаме за истина онова, което говорят врачките и гадателите, нито нечии твърдения, които противоречат на Книгата, суннета и *ел-иджмā'* [единодушното мнение] на общността.

102. Ние смятаме, че единството на общността е истинският правилен път, а разделението е отклонение и разруха.

103. Религията при Аллāх и на небесата, и на земята е една и това е Ислāmът. Всевишния Аллāх казва: „Ислāmът е религията при Аллāх.” [Āли ‘Имрāн 3:19] И казва Всевишния: „...и одобрих Ислāма за ваша религия.” [ел-Мā’иде 5:3]

104. И той [Ислāmът] е между *ел-гулювв* [преувеличаването] и *ет-теқсїр* [омаловажаването], между *ет-тешбїх* [оприличаването на качествата на Аллāх на нещо сътворено] и *ет-те’їл* [отричането на качествата на Аллāх], между *ел-джебр* [фатализма; вярването, че човек няма свободна воля] и *ел-қадер* [пълното отричане на предопределената от Аллāх съдба] и между *ел-емн* [увереността, че човек няма да бъде наказан от Аллāх] и *ел-ийāс* [отчаянието и изгубването на надежда за милостта на Аллāх].

105. Това е нашата религия и нашето убеждение, и явното от тях, и скритото в сърцето, и пред Аллāх ние се отричаме от онзи, който е против това, което казахме и разяснихме.

Молим Всевишния Аллāх да ни направи твърди във вярата и да я запечата в нас, да ни пази от заблудените възгледи, изопачените мнения и отклонените секти като ел-Мушеббихе, ел-Му’тезиле, ел-Джехмийе, ел-Джебрийе, ел-Қадерийе и другите като тях, които се отклониха от суннета и *ел-джемā’а* [мнозинството от мюсюлманската общност] и попаднаха в заблуда. Отричаме се от тях и според нас те са в грешка и заблуда. И при Аллāх е помощта и закрилата!

Транскрипция на арабските думи

Й	ي	Г	غ	Р	ر	‘	أ
		Ф	ف	З	ز	Б	ب
А, Е	اَ	Қ	ق	С	س	Т	ت
У	اُ	К	ك	Ш	ش	С	ث
И	اِ	Л	ل	Ї	ص	ДЖ	ج
		М	م	Д	ض	Х	ح
Ā	آ	Н	ن	Т	ط	Х	خ
ū	و	Х	ه	З	ظ	Д	د
Й	ي	В	و	‘	ع	З	ذ